

ning af, hvorledes det kunde opnaas uden en stor Bekostning, maaske lige saa stor som den foreslaaede og uden en stor Omkalfatring, saa skal jeg dertil sige, at hvad der altid har forekommet os Lægmænd ude i Befolkningen som den egentlige Hemsko for en hurtigere Retsforfølgning, er den Udsættelse, som altid bliver given ved Retterne. Naar en Sagfører forlanger en Sag udsat i 8—14 Dage eller 3 Uger, faar han omtrent ufravigelig denne Udsættelse, og det gentager sig; naar Fristen er udløben, forlanges der atter Anstand — det er vistnok det juridiske Ord derfor. Disse evige Anstandsfordringer, der stadig bevilges, maatte man ved en Lov kunne forhindre, der maatte kunne sættes en kort Frist. Derved vilde der ifølge Opfattelsen hos os Lægmænd ude i Landet være vundet umaadeligt, idet det vilde forhindres, at Processer og Injuriesager, som det sker nu, allervæsentligst paa Grund af disse evige Anstande, som tages af Sagførerne — saaledes er det efter vor Opfattelse, men maaske vi tage fejl —, drages ud i 2—3 Aar. Jeg har med disse Ord blot villet antyde, hvorledes jeg — maaske under en fejltagtig Forudsætning — troede, at muligvis en langt større Hurtighed kunde opnaas paa en yderst billig Maade.

Justitsministeren (*Svend Høgsbro*): Det ærede Medlem har ikke Uret i, at den Langsomhed, der nu er i Sagernes, særlig altsaa de civile Sagers Behandling, for en stor Del skyldes det Misbrug af Anstandslovgivningen, som finder Sted. Jeg erkender selvfølgelig, at derpaa kunde der, uden at det kostede noget som helst, i væsentlig Grad rettes derved, at Dommerne ganske simpelt nægtede disse Anstande i betydelig højere Grad, end det er muligt at faa dem til under den bestaaende Ordning. Det ærede Medlem maa nemlig ikke glemme, at det ofte er Sagførerne selv fra den ene Side, som ønske, at der skal nægtes den anden Sagfører Anstand, men at det ikke er muligt at faa Dommerne drevne dertil. Imidlertid vilde der dog ikke derved paa langt nær opnaas en saadan Hurtighed, som vi haabe herefter maa kunne opnaas. Det siger sig selv, at med skriftlig Procedure maa der gives Udsættelse i langt større Omfang end nødvendigt er, hvor der som her er Tale om mundtlig Procedure — det maa ikke glemmes. Mundtlig Procedure er ogsaa paabudt i Grundloven, men selv om det ikke var paabudt, ere vist de fleste af os enige om, at det er en overordentlig

stor Fordel, at vi faa mundtlig Procedure, ikke blot fordi det kan blive hurtigere — man kan spare Anstanden —, men ogsaa fordi man ved Brugen af det levende Ord kan give Dommeren et langt mere levende og fyldigt Billede af, hvad der virkelig er Sammenhængen og Sandheden i den enkelte Sag.

Naar jeg før nævnedes de Hovedposter, som vilde medføre Udgifter ved den nye Ordning, have ærede Medlemmer sikkert forstaaet, at det ikke var en udtømmende Opregning. Jeg bør tilføje, at der ogsaa bliver Tale om Udgifter til nye Lokaler. Det hænger naturligt sammen med det, jeg nævnedes om Mundtligheden. Men vil man have en mundtlig Retspleje og give Offentligheden Adgang til at paahøre den, maa man finde sig i Udgifterne til nye Lokaler. Det er ogsaa saa stort et Gode, mener jeg, at de Penge, der ere udgivne dertil, ere vel anvendte.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges med 33 Stemmer mod 5.

Formanden: Lovforslaget vil nu atter blive tilstillet Folketinget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lønningsslov for Fuldmægtige hos Underretsdommere og Retsskrivere udenfor København.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3929 ff.)

Sagen sattes under Forhandling.

Goos: Det foreliggende Forslag gaar jo ud paa en meget gennemgribende og væsentlig Forandring af den gældende Ordning, idet det nemlig bestemmer, at Fuldmægtige hos Underretsdommere og Retsskrivere udenfor København og overhovedet enhver, som er ansat paa disse Embedskontorer, for Fremtiden ikke maa befatte sig med private juridiske Forretninger, dog saaledes, at der sættes en rundelig Frist, inden denne Ordning i sit fulde Omfang kommer til at virke. Forslaget staar ikke paa samme Maade i Forbindelse med det nys vedtagne Forslag om Rettens Pleje som tre andre Lovforslag, vi forleden Dag behandlede, og som ere henviste